

[Niels Helveg Petersen.]

og det har ikke røkket ved den vurdering, at jeg ikke kan se, at der deri er ført noget bevis for de påstande, som er nedfældet i den famøse annonce. Jeg siger ikke dette for at rejse ny diskussion, men kun for at klargøre min vurdering.

I den annonce, som har været diskuteret så meget, siges det om grundlovsspørgsmålet, at folketingets flertal gør vold på grundloven. I intet modstanderindlæg i debatten i disse 3 døgn har der været gjort noget seriøst forsøg på at underbygge denne påstand. Der har ikke været noget forsøg fra nogen modstander på at svinge sig op til en sprogbrug omkring grundlovsspørgsmålet, som bare minder om dette, og det synes jeg vi skal være tilfredse med. Mere seriøst har hr. Poul Dam forsøgt ligesom at skære igennem nogle juridiske tåger ved at anstille nogle meget jævne betragtninger over grundlovsspørgsmålet og de holdninger, der gjorde sig gældende, da grundloven blev vedtaget i 1953. Hr. Poul Dam siger: Det var jo ikke meningen dengang, og vi var i hvert fald vælgere, som stemte ja under den klare forudsætning, at grundlovens § 20 ikke ville blive anvendt til det, som vi nu anvender den til, og som ville have stemt anderledes med kendskab til denne senere udvikling. Jeg kan af gode grunde ikke kende hr. Poul Dams eller andre vælgeres overvejelser dengang, men jeg kan læse, jeg kan læse både paragraffen, betænkningen, de officielle bemærkninger og de begrundelser, der findes for grundlovens § 20, og jeg kan ved en meget jævn betragtning og ved ganske naturlig læsen indenad af grundlovens § 20 ikke finde ud af andet, end at meningen med denne bestemmelse var, at man uden en grundlovsendring skulle have mulighed for at tilslutte sig internationalt samarbejde, også hvor det drejede sig om at afgive suveræniteten. Det fremgår ganske tydeligt af dokumenterne fra dengang, og jeg kan her helt bekræfte, hvad hr. Thestrup sagde forleden dag, at Kul- og Ståluunionen udtrykkelig var nævnt som en type organisation, der kunne være tale om at tilslutte sig i medfør af grundlovens § 20. Kul- og Ståluunionen udviklede sig som bekendt senere til De europæiske Fællesskaber.

På baggrund af sådanne meget jævne betragtninger, som jo ikke juridisk er særlig

spidsfindige, tager jeg ikke i betænkning at fastslå, at der ingen som helst tvivl er om, at grundlovens bestemmelser og også grundlovens ånd er holdt med det skridt, vi nu tager, og jeg tager heller ikke i betænkning at sige, at intet medlem her i tinget har været i stand til at rejse en kvalificeret tvivl om dette synspunkt.

Den økonomiske og monetære union har spillet en betydelig rolle i debatten. Især Socialdemokrater imod EF har stillet spørgsmål til andre partier om, hvorvidt de delte de synspunkter, som den danske regering har fremført om fordelingspolitikken og om skattepolitikken som et dansk anliggende. Jeg skal da gerne imødekomme dem, der har spurgt om dette. Jeg skal gerne kommentere det, selv om det egentlig turde være overflødigt, fordi det samme forbehold blev taget også under den forrige regering, i hvis regeringstid forhandlingerne med fællesmarkedet blev indledt. Jeg kan altså bekræfte, at dette forbehold dækkes også af de partier, som tidligere havde regeringsmagten, og at der ikke for os var noget nyt i de forbehold, den danske regering rejste over for fællesmarkedet. Men så vil jeg føje til, at jeg synes, det er kunstigt at spørge på den måde, som man har gjort, til andre partiers holdning. Jeg vil gerne pege på, at hvor det drejer sig om landets deltagelse i internationale organisationer, hvad enten det er FN, Nordisk Råd, Europarådet, eller hvad man kan finde af internationale organisationer, så er det meget sjældent, at der går en skillelinje imellem de danske partier om, hvilken holdning man skal indtage. Det er overordentlig sjældent at finde en sådan skillelinje. I de allerfleste tilfælde vil man finde, at de danske partier er enige, når det drejer sig om at hævde danske synspunkter og danske interesser i forhold til andre lande. Det synes jeg er vigtigt at understrege, fordi det forhåbentlig og sandsynligvis også vil være tilfældet, når det drejer sig om fællesmarkedet. Jeg er overbevist om, at de danske partier i meget høj grad vil være enige om den politik, Danmark skal anlægge inden for et udvidet fællesmarked, og jeg ser i det; der er sket, i den måde, som forhandlingerne er ført på både fra den forrige regerings side og fra denne regerings side, og som jo har været ens i hele indholdet, en klar bekræftelse på dette standpunkt. Man skal